

ת"ד 6976/05/18 - מדינת ישראל נגד ליטל חזי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 6976-05-18 מדינת ישראל נ' חזי
תיק חיצוני: 293578/2017

בפני	כבוד השופטת לאה שלזינגר שמאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	ליטל חזי

החלטה

1. בפני טענת הנאשמת בתום עדויות התביעה, כי אין להשיב לאשמה, משום שהתביעה לא הביאה ראיה לכל העובדות המרכיבות את יסודות העבירה.

לפיכך עותר בא כח הנאשמת לזכות את הנאשמת כבר בשלב זה.

2. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפיו, ב-25/6/17 בשעה 13:45 או בסמוך נהגה הנאשמת באופנוע מ.ר. 282576 והרכיבה נוסעת, על אף שטרם מלאו לה 18 שנים. הנאשמת איבדה שליטה על האופנוע ללא כל סיבה סבירה, ירדה לשול הדרך והחליקה עם האופנוע (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה נגרמו חבלות של ממש לנאשמת ולנוסעת, לרבות שברים וחתכים שנתפרו והן נזקקו לאשפוז למשך מס' ימים.

לפיכך הנאשמת הואשמה בעבירות הבאות:

1. נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש- עבירה לפי סעיף 62(2) וסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961.
2. הרכבת נוסע באופנוע כשטרם מלאו לנהג 18 שנים עבירה לפי תקנה 108 לתקנות התעבורה תשכ"א-1961.

3. בהקראה כפרה הנאשמת באחריותה לקרות התאונה ובעובדות נוספות בכתב האישום והודתה בתוצאותיה של התאונה ובעובדה שטרם מלאו לה 18 במועד קרות התאונה וכי הרכיבה נוסעת. (פרוטוקול מיום 20.1.19).

4. בפרשת התביעה העידו בוחן תנועה (עת/1), אמיר כרמל, ונוסעת באופנוע (עת/2) שבות צפניה אליעזר. כמו כן, הוגש בהסכמה מסמך שערך השוטר דני פרץ והצדדים ויתרו על חקירתו.

5. לטענת ב"כ הנאשמת, כתב האישום אינו מגלה אשמה, מכיוון שהתביעה לא הביאה ראיה, כי

הנאשמת התרשלה וגרמה ברשלנותה לקרות התאונה.

ע/ת2 העידה, כי לא ראתה מאומה ולכן אינה יכולה לתרום דבר לסיבת קרות התאונה. ע/ת1 העיד, כי לא בדק את האופנוע והסתמך על כך שהיה תקין עפ"י הודעות הנאשמת ואביה במשטרה, אולם יתכן, כי האופנוע לא היה תקין במועד קרות התאונה.

לטענת ב"כ הנאשמת, יתכן שהתאונה ארעה עקב תקלה באופנוע, עקב חצץ שהיה בכביש או בגלל כרית שהיתה זרוקה על הכביש. המאשימה לא הוכיחה כי התאונה נגרמה עקב רשלנותה של הנאשמת ולא עקב האחת הסיבות הנ"ל.

אשר להגבלה ברשיון הנהיגה של הנאשמת- במועד קרות התאונה הנאשמת החזיקה ברשיון ללא הגבלה ואם חלה טעות במשרד הרישוי, הרי שאין לזקוף טעות זו לחובת הנאשמת.

6. תגובת התביעה היא, כי יש לדחות את הבקשה מהנימוקים שהעלתה בטיעוניה כמפורט בפרוטוקול מיום 4/1/21.

הדין

7. כלל בסיסי, במשפט הפלילי קובע, כי באם התביעה לא הביאה ראיה לאחד מיסודות העבירה, כי אז אין טעם להמשיך בהליך משפטי, משום שברור, שבהעדר הוכחה כלשהי לאחד מיסודות העבירה, דינו של הנאשם להיות זכאי.

מאידך גיסא, כאשר יש ראיה כלשהיא לכל יסודות העבירה, שומה על בית המשפט ליתן לנאשם הזדמנות לסתור את ראיות התביעה הן מבחינה עובדתית והן מבחינת משקלה של אותה ראיה שהתביעה הביאה.

רק בתום ההליך המשפטי, בין אם הנאשם הביא ראיות להגנתו ובין אם לאו, עובר בית המשפט לשלב של בחינת מהימנות הראיות, כמותן ומשקלן של ראיות התביעה. מכאן, שכאשר יש בפני בית המשפט ראיות כלשהן על יסודות העבירה, אין מקום לטענת הנאשם, כי אין להשיב לאשמה וכי יש לזכותו כבר בשלב של סיום הבאת ראיות התביעה.

8. העובדות הבסיסיות העומדות מאחורי כתב אישום דנן, שעליהן אין חולק, הן כי הנאשמת נהגה באופנוע, בכביש המוביל לאלון מורה בסמוך לצומת עם כביש 5554 והרכיבה נוסעת ע/ת2. הנאשמת איבדה שליטה, וכתוצאה מכך גרמה לתאונת דרכים שגרמה לחבלות של ממש הן לנאשמת והן לנוסעת אותה הרכיבה.

9. נוסעת האופנוע ע/ת2 העידה בחקירתה הראשית, כי הנאשמת נהגה באופנוע והיא יושבה מאחוריה. הן נסעו בירידה ביציאה מהישוב ולפתע "עפו" מהאופנוע. לדבריה, לא היו עוד רכבים בכביש (עמ' 11 שורה 14). כשנשאלה האם היו הולכי רגל או בעלי חיים ענתה שלא (עמ' 12 שורה 3-4) וסיכמה, כי אינה יודעת מה גרם לקרות התאונה.

10. בוחן התנועה אמיר כרמל ע/ת1, בחקירתו הראשית, אישר שהוא לא ביקר בזירת התאונה במועד התאונה, וגם לא לאחר מכן. עוד העיד, כי הוא לא בדק את האופנוע שנלקח ממקום התאונה ע"י אבי הנאשמת וזאת לאור העובדה, כי לא הועלו טענות על ליקויים מכניים באופנוע. העד ציין, כי בהודעתה במשטרה, אמרה הנאשמת, כי האופנוע היה תקין (ת/ת 1 עמ' 2 ש' 9-10). גם בעליו של האופנוע אביה של הנאשמת אמר בהודעתו במשטרה, כי האופנוע היה תקין עד לתאונה (ת/ת 3 ש' 2 עמוד 2)

6).

11. בחקירתו הנגדית, לאחר שהוצגה בפני העד תמונת הזירה, הוא שלל את הטענה, כי האבנים שהיו פזורות על הכביש או הכרית, שהיתה מוטלת בקצה הנתיב הם שגרמו לנאשמת לסטות וציין, שנהג צריך לדעת לנהוג גם כשיש חצץ או מכשול אחר. עוד העיד עת/2, כי לא סביר שהנאשמת נהגה באופנוע כשידית המצמד הייתה שבורה, עוד קודם קרות התאונה, אולם גם אם כך היה, זה לא אמור לגרום לאובדן שליטה באופנוע.

12. לאור האמור לעיל, ובשים לב לעובדה, שהנאשמת ואביה הודו במשטרה, כי לא היה פגם באופנוע ולא טענו שהיה פגם בכביש עובר לקרות התאונה, יוצא כי לא היה גורם אובייקטיבי לקרות התאונה ונראה כי בראיות שהובאו בפניי יש ולו לכאורה, כדי לבסס את האישומים המיוחסים לנאשמת של נהיגה רשלנית או למצער בחוסר זהירות וגרימת תאונת דרכים בה נחבל אדם.

13. טענתו העיקרית של ב"כ הנאשמת, היא שלא הובאה ראיה לגבי התרשלותה של הנאשמת והיא שגרמה לתאונה. אולם, עצם קרות התאונה מהווה הוכחה לכאורה לאחריותה של הנאשמת לתאונה. אם הנאשמת טוענת, כי התאונה הייתה בלתי נמנעת, מוטלת עליה חובת הראיה של הנסיבות העובדתיות המבססות טענה זו.

14. משהוכחה התביעה, ולו לכאורה את אחריותה של הנאשמת לתאונה, ואת העובדה שהרכיבה נוסעת באופנוע, טרם מלאו לה 18, אין מקום לזיכוייה של הנאשמת בשלב זה.

15. אשר על כן אני דוחה את טענת הנאשמת ומורה לה להשיב לאשמה.

נקבע לפרשת הגנה וסיכומים ליום 18.3.21 שעה 9:30.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, מוצאש"ק, ח' אדר תשפ"א, 20 פברואר 2021,
בהעדר הצדדים.